

prism

อาคารพ์ป่าบ้นคอ

斬首の森

ชวามูระ อิจิ

เขียน

ภัทร สุวรรณภูมิ

แปล

“ห้องของเขาเป็นห้องแคบๆขนาด 1LDK
ที่ตั้งอยู่ห่างจากใจกลางเมือง กำแพงทุกด้านมีแต่ชั้นหนังสือ
พื้นที่ห้องถูกทับถมด้วยหนังสือและนิตยสารจำนวนมาก
นอกจากนี้ยังมีเอกสารเป็นแผ่นๆ ซ่อนตัวอยู่ทุกที่”

- ชวามูระ อิจิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่านักอ่านหลายคนคงเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ ลัทธิประหลาดกันมาบ้างไม่มากก็น้อย ไม่ว่าจะเป็นลัทธิที่ ปลุกฝังความเชื่อผิดๆ ลัทธิคลอนศรัทธาในจิตใจ หลอกหลวงให้ สูญเสียทรัพย์สิน สูญเสียตัวตน หรืออาจสูญเสียกระทั่งชีวิต ซึ่งในนิยายเรื่อง *อาถรรพ์ป่าบ้านคอ* เล่มนี้ก็มีลัทธิประหลาดที่ว่า เช่นกัน โดยลัทธินี้ไม่เพียงล้างสมองของผู้เข้าร่วมเท่านั้น แต่ยังบังคับให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการทารุณกรรม ฆาตกรรม และ อ้าพรางศพด้วย

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อโอตะ คาซึมะ นักข่าวอิสระได้ ทำการสัมภาษณ์หญิงสาวรายหนึ่งที่อ้างว่าตนหนีรอดออกมา จากลัทธิล้างสมองพร้อมพรรคพวกอีกสี่คน โดยเรื่องราวเริ่ม น่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ เมื่อหนึ่งในสมาชิกที่หนีออกมากลายเป็นศพ ถูกฆ่าบ้านคออยู่กลางป่า ทุกคนสัมผัสได้ว่าในป่าแห่งนี้มี “บางสิ่ง” ซุกซ่อนอยู่ “บางสิ่ง” ที่น่ากลัวเหนือจินตนาการและหมายเอาชีวิต ของทุกคน

เกิดอะไรขึ้นในป่าแห่งนี้ ความลับของลัทธิวิปลาสนี้ คืออะไรกันแน่ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมหาคำตอบไปพร้อมกัน

คำนำผู้แปล

คำว่า “ป่า” มักให้ความรู้สึกที่ลึกลับอยู่เสมอ ต่อให้เป็นป่าที่สงบร่มเย็นขนาดไหนในเวลากลางวัน แต่เมื่อตะวันลับฟ้าแล้ว ความหนาวยะเยือกก็จะมาเยือนอย่างไม่อาจเลี่ยง ในนิยายเรื่องนี้ นอกจากคำว่าป่าแล้วยังมีคำว่า “ลัทธิ” “ล้างสมอง” “ไฟไหม้” “บันคอ” และ “สังเวท” รวมอยู่ในเรื่องด้วย ไม่ว่าจะคำไหนก็ทำให้นักอ่านแนวลึกลับหรือสืบสวนสอบสวนรู้สึกใจเต้นได้เป็นอย่างดีทั้งนั้น

การอ่านนิยายเรื่องนี้ให้ความรู้สึกเหมือนการเดินทางในเขาวงกต (หรือในที่นี้อาจเรียกว่าป่าวงกต) แล้วมีคำใบ้เกี่ยวกับทางออกปรากฏขึ้นทีละนิด ต้องเดินย้อนบ้าง ต้องไปต่อบ้าง แต่กว่าจะได้รับคำใบ้ครบทั้งหมด นักอ่านก็หลุดมาอยู่ใจกลางเขาวงกตที่ไม่สามารถกลับออกไปได้เสียแล้ว

ใครทำอะไร ทำเพื่ออะไร ทำอย่างไร หากผู้แปลเล่าอะไรมากเกินไป ความสนุกก็คงจะลดน้อยถอยลง ดังนั้นถ้าจะมีสักประโยคจากภายในเล่มที่สามารถนำมาใส่ในคำนำได้โดยไม่เป็นการสปอยล์ละก็ เห็นจะมีแค่...

...

.....

.....

“มีบางสิ่งอยู่ในป่าแห่งนี้”

ขอให้สนุกกับการผจญภัยครับ

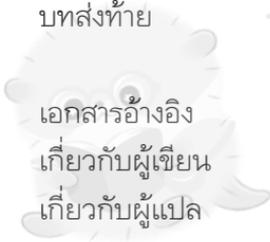

ทดลองอ่าน

ภัทร สุวรรณภูมิ

สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1	11
บทที่ 2	76
บทที่ 3	153
บทที่ 4	237
บทส่งท้าย	301
เอกสารอ้างอิง	304
เกี่ยวกับผู้เขียน	306
เกี่ยวกับผู้แปล	307

ทดลองอ่าน

อาร์มกบท

ฉัน อิ่มเอมกับความสำเร็จขณะนั่งรอรถไฟอยู่บนม้านั่งของสถานี
ทำสำเร็จแล้ว

เป็นงานเรียบง่ายที่บอกใครไม่ได้ จะยืดออกแสดงความ
ภาคภูมิใจก็ไม่ได้ แต่เพราะแบบนี้ถึงได้ดีใจ

ทีละนิด ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป

เก็บหอมรอมริบ ทำซ้ำอยู่แบบนี้ เนิบๆ ไม่ต้องรีบร้อน

เป็นวิถีชีวิตที่คู่ควรกับฉันในเวลา

วิถีชีวิตที่ฉันไม่เคยเลือกมาก่อน

ใช่ จะใช้ชีวิตอยู่แบบนี้แหละ

ไม่กระโดดกระดาก ไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกเขาหรือคน
แบบเดียวกับพวกเขาอีก

จากนี้ และตลอดไป

รถไฟมาถึงชานชาลาแล้วหยุดสนิท

ประตูเปิดออกพร้อมเสียงดังโครมคราม

ฉันลุกขึ้นยืน ออกเดิน ก้าวข้ามช่องว่างเล็กๆ ระหว่าง

ชานชาลากับตู้โดยสารและเข้าไปข้างในได้สำเร็จ เป็นการเคลื่อนไหว

ที่ดูเป็นธรรมชาติและไม่มีอะไรพิเศษเลยแม้แต่อย่างเดียว

บทสัมภาษณ์ I

น่าจะเป็นผู้หญิงที่ปฏิเสธใครไม่เป็น

น่าจะเป็นผู้หญิงที่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าในตัวเอง
แค่เพราะอยากไต่ยีนคำว่า “ชอบใจนะ ช่วยได้เยอะเลย”
ไม่กี่ “เพราะเธอแท้ ๆ เลยนะเนี่ย” จึงยอมตกปากรับคำทุกเรื่อง
ง่าย ๆ และสุดท้ายก็จมลงสู่เส้นทางที่เลวร้ายขึ้นเรื่อย ๆ

คาดว่าผู้หญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าคงเป็นคนประเภทนั้น
ไม่แน่ใจว่าสมัยนี้ยังเป็นอยู่ไหม แต่สักก็สืบทอดมาปีก่อน
มีผู้หญิงลักษณะนี้ผันตัวไปเป็นดาราเอวีอยู่ไม่น้อย เป็นเรื่อง
ที่เกิดขึ้นในสมัยที่ระบบแมวมองยังรุ่งเรือง เราเข้าทำงานใน
บริษัทผลิตสื่อสิ่งพิมพ์เป็นที่แรกหลังจบมหา'ลัย เราโดนโยน
งานให้รับผิดชอบนิตยสารสำหรับหนุ่มกัลดมันหลายหัวทั้งที่ขาย
ตามร้านสะดวกซื้อและตามร้านหนังสือ เดือน ๆ หนึ่งจึงได้เจอ
ผู้หญิงลักษณะนี้ที่กองถ่ายหลายครั้ง

พวกเธอเหล่านั้นชอบหัวเราะคิกคักไปเรื่อยทั้งที่ไม่ได้เมา
ไม่ว่าจะเป็นดาราเอวีแบบฟรีแลนซ์เต็มตัว ฟรีแลนซ์ที่มีสัญญา
ระยะสั้น หรือดาราแบบสังกัดค่าย ต่างก็มีคนลักษณะนี้อยู่ทั้งนั้น
ทั้งกรีธาทำทางและลักษณะการกลอกตาของผู้หญิงที่นั่ง
อยู่ฝั่งตรงข้ามมีความคล้ายคลึงกับผู้หญิงเหล่านั้นเป็นอย่างมาก
รวมถึงเรื่องกลิ่นน้ำหอมที่แรงจนเกินพอดีด้วย

คงเพราะแบบนี้แหละมัง

ผู้หญิงคนนี้ได้หลงเชื่อองค์กรที่น่าสงสัยขนาดนั้น -

ไม่สิ เมื่อกี้เป็นแค่อคติ

หลังตัดความรู้สึกแรกพบที่พุ่งขึ้นมาทิ้งไป โอตะ คาซุมะ
ก็วางสมาร์ทโฟนลงบนโต๊ะยาวตรงหน้า แอปพลิเคชันบนมือถือก็เสียง
ทำงานอยู่ก่อนแล้ว พอวางเครื่องบนมือถือไอซี¹ ที่ใช้เป็นเครื่อง
สำรองลงข้างๆ กันเสร็จ เขาก็กดปุ่มบนมือถือ

“ตอนนี้เริ่มอัดเสียงแล้วนะครับ ถ้า ขอแนะนำตัวอีกครั้ง
ผมชื่อโอตะ เป็นนักข่าวของโคบุ่นรายสัปดาห์”

จริง ๆ ตอนนี้สถานะของเขาคือนักข่าวอิสระ เพียงแค่
รับงานจากกองบรรณาธิการของโคบุ่นรายสัปดาห์มานานเฉย ๆ
แต่เรื่องนี้คงไม่ต้องบอกอีกฝ่ายหรอก รูปแบบคลื่นที่แสดงอยู่
บนหน้าจอของทั้งสมาร์ทโฟนและเครื่องบนมือถือขยับขึ้นลง
อย่างรุนแรงตามการเปล่งเสียงของโอตะ นี่คือเครื่องยืนยันว่า
เสียงกำลังถูกบันทึก

“วันนี้ต้องขอบคุณมากนะครับที่อุทิศสัปดาห์เดินทางมาไกล
แล้วก็ขอโทษด้วยที่สถานที่ค่อนข้างคับแคบ”

“ไม่เป็นไร... ค่ะ แบบนี้ดีแล้ว”

ฝ่ายหญิงเปิดปากพูดอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“ไม่ต้องกังวลเรื่องคนรอบตัวด้วย แล้วอีกอย่าง... อ๊ะ
นี่อัดอยู่ใช่ไหมคะ แน่ใจว่าอัดอยู่ใช่ไหมคะ”

เธอคลี่ยิ้มที่ชวนให้ใจห่อเหี่ยวออกมา

“ครับ”

โอตะตอบ

¹ เครื่องบันทึกเสียงแบบดิจิทัลขนาดเล็กที่ใช้เทคโนโลยีวงจรรวม
(Integrated Circuit หรือ IC) ในการบันทึกและประมวลผลข้อมูลเสียง

“เชิญครับ พุดต่อได้เลย เริ่มด้วยการแนะนำตัวคร่าว ๆ ก็ได้ครับ”

“ค่ะ ฉันชื่อมิซูโตะ อายุมิ อายุ 31 ปี อาชีพรับจ้างอิสระค่ะ ทำงานปัจจุบันมาได้ปีกว่าแล้ว หลังหนีออกจากที่นั่น...”

สายตาของเธอกลอกไปรอบ ๆ ด้วยความวิตก โอดะกลั่นความรู้สึกอยากเร่งให้พุดเร็ว ๆ เอาไว้แล้วทำตามเธอบ้าง

ที่นี่คือห้องประชุมของสำนักพิมพ์

เป็นห้องประชุมที่คับแคบที่สุดและตั้งอยู่ด้านในสุดของอาคารสำนักงานแห่งนี้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเฉพาะพนักงานของสำนักพิมพ์ที่สามารถใช้งานห้องนี้ได้อย่างอิสระ โอดะไปขอรับรองจรรยาวัจน์ที่เป็นนักข่าวสายนึ่งโตะมา จึงได้รับอนุญาตให้ใช้งาน

ประตูห้องเปิดกว้างเต็มที่ตั้งแต่ตอนเข้ามาในนี้แล้ว เพราะไม่ยอมกัให้ฝ่ายหญิง - ให้อายุมิรู้สึกกังวลโดยไม่จำเป็นนั่นเอง ด้วยความเป็นห้องด้านในสุด จึงไม่มีใครเดินผ่านไปผ่านมาตามทางเดิน แต่ก็ยังได้ยินเสียงอยู่ไกล ๆ

อายุมิเปิดปากพุดอีกครั้ง

“พอหนีออกมา ฉันก็ย้ายที่อยู่ค่ะ ตั้งใจจะไม่ออกไปไหนเลยเท่าที่เงินจะเอื้ออำนวย...แต่ก็ทำได้ไม่นาน จากนั้นฉันก็เริ่มทำงานพิเศษ เป็นงานที่ไม่จำเป็นต้องออกไปเจอใครค่ะ โชคดีที่ยังไม่โดนเจอตัวเลยทำต่อมาได้เรื่อย ๆ คนที่บริษัทก็เป็นคนดีกันทุกคน”

อายุมิถูกลมูกตัวเอง

ย้อนแย้งไปหมด โอดะรู้สึกเช่นนั้น

ใบหน้าของเธอดูอ่อนกว่าวัย ตาโต แต่อวัยวะส่วนอื่น

กลับเล็กเหมือนยังโตไม่เต็มที่ ทว่าเธอมีนิ้วยาว ฝ่ามือใหญ่และ
หยาบกร้าน แถมยังมีเส้นเลือดปูดโปนด้านหลังมือด้วย

“สำหรับตอนนี้ อ่า ยังไม่มีอาการพวก PTSD²อะไรนะคะ
แปลว่า...ไม่ได้เรื่องสินะคะ ถ้าไม่มีก็คงไม่ค่อยน่าสนใจ”

“ไม่ใช่แบบนี้หรอกครับ”

ตัวสูง หน้าอกแบน แต่ช่วงไหล่กว้าง เจ้าตัวคงคิดมาก
เรื่องรูปร่างเหมือนกัน เพราะวันนี้เธอสวมเสื้อผ้าโอเวอร์ไซส์
ทั้งท่อนบนและท่อนล่าง ในสายตาของโอตะมันก็เป็นแค่เสื้อ
และกางเกงผ้าสเวตเท่านั้น แต่โลกนี้มีแฟชั่นอยู่หลายแนว
การแต่งกายแบบนี้อาจถูกมองว่าเป็นแฟชั่นฮิตติดเทรนด์ก็เป็นได้

“อ๊ะ แต่ฉันร้องครางตอนกลางดึกนะคะ แล้วก็ตื่นขึ้นมา
กลางดึกในสภาพเหงื่อท่วมตัว”

โอตะสัมผัสได้ว่าความไม่เข้ากันทั้งหมดของผู้หญิงคนนี้
ช่างน่าสมเพช เพราะแบบนี้ถึงได้หลงเชื่อ จากนั้นก็บอกตัวเอง
ว่าเป็นแค่อคติแล้วตัดมันทิ้งไปอีกครั้ง

“ร้องครางที่ว่านี่ - เพราะฝันร้ายหรือครับ”

“คิดว่าใช่ นะคะ แต่ฉันจำเรื่องที่ฝันไม่ได้ เป็นแบบนี้
ตลอดเลย พอสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็ตื่นใจเรื่องที่ฝันทั้งหมด”

“งั้นหรือครับ”

“แต่ฉันพอนึกออกราง ๆ นะคะ รู้สึกว่าจะฝันเกี่ยวกับ
เรื่องสมัยโน้นนะคะ”

² Post-Traumatic Stress Disorder คือ ความผิดปกติทางจิตใจ
ที่เกิดขึ้นหลังเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง

“เป็นผื่นแบบไหนครับ”

“ก็...คิดว่า...”

เธออ้าอึ้งไม่ยอมตอบ

“คิดว่า...”

โอดะพยายามกระตุ้น แต่อายุมิไม่ตอบ เธอนั่งห่อไหล่
อยู่บนเก้าอี้พลงจบบัจจ่องสมาร์ตโฟนของเขาโดยไม่พูดอะไร

รอยยิ้มหายไปแล้ว

เลือดฝาดเลื่อนหายไปจากใบหน้า

โอดะเลือกที่จะเงียบแล้วรอคอย ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้า
ไม่ได้หยุดนิ่งเพราะไม่อยากจะตอบ แต่เธอกำลังพยายามรีดเค้น
ความทรงจำออกมา

ความทรงจำอันน่าสะอิดสะเอียน

เกี่ยวกับความรุนแรงภายใต้ชื่อ “การฝึกอบรม” และการ
พยายามล้างสมองที่สถานพักแรมของ “T”

นี่คือการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าว

เป็นการสัมภาษณ์เพื่อเปิดโปงตัวจริงของ “T” องค์กร
กึ่งลัทธิที่อาศัยวาทศิลป์เพื่อเชิญชวน รวบรวม ล้างสมอง
แล้วเลี้ยงเหยื่อไว้เพื่อชุดรีดจนหมดเนื้อหมดตัว

อายุมิเป็นหนึ่งในเหยื่อ ส่วน “T” คือชื่อบริษัทที่เธอ
เข้าไปมีส่วนร่วมด้วยในเวลานั้น ตอนนั้น “T” ปิดกิจการไปแล้ว
ส่วนพวกระดับผู้บริหารยังซ่อนตัวอยู่ในกลีบเมฆ แต่เชื่อว่า
พวกเขาคงจะเริ่มตั้นกิจการแบบเดียวกันอีกครั้งด้วยชื่ออื่นใน
เร็ววัน และคราวนี้ก็คงใช้ชื่อธรรมดาที่ไม่ติดหูแถมนำไปค้นหา
ในอินเทอร์เน็ตไม่เจอเหมือนเคย

ไมลี - อาจจะเริ่มไปแล้วก็ได้

โอดะยัดหลังตรงบนเก้าอี้ตัวเก่า เขาต้องกระซอกหน้ากากของ “T” ผ่านคำบอกเล่าของอายุมิให้จงได้ ที่ผ่านมาไม่เคยมีผู้เสียหายคนไหนยอมให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับ “T” เลย การหาให้ได้สักคนจึงเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ

ผู้ที่ส่งข้อความไปยังบัญชีส่วนตัวของโอดะในสื่อโซเชียลแพลตฟอร์มหนึ่งว่า “ยินดีให้สัมภาษณ์ค่ะ” ก็คืออายุมิ เขาว่าุ่นใจอยู่นานสองนาน แม้จะเปิดเผยข้อมูลในหน้าโปรไฟล์ว่าเป็นนักข่าว และโพสต์อยู่บ่อยๆ ว่าต้องการข้อมูลเกี่ยวกับวิธีหลอกเหยื่อของพวกลัทธிக็จริง แต่เขาไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าผู้เสียหายของ “T” จะเป็นฝ่ายติดต่อมาโดยตรง พอรู้ว่าอายุมิเคยเข้าร่วมการฝึกอบรมมาก่อนก็ยิ่งลนหนก เขารีบปรับตารางงานและเลือกเวลากับสถานที่สำหรับสัมภาษณ์ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อน

“ฝึกอบรม...ฝึกอบรม”

อายุมิพูดเสียงเบา

นั่นสินะ

เธอคงฝันถึงค่ายพักแรมสุดสยองนั่น

คงต้องให้เริ่มเล่าเรื่องนั้นก่อนเป็นอันดับแรก ส่วนประเด็นที่ว่าไปพบกับ “T” ได้อย่างไรนั้น พวกเขาได้พูดคุยกันทางแชตส่วนตัวมาคร่าว ๆ แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเล่าตามลำดับเหตุการณ์ก็ได้ เพราะการปะติดปะต่อเรื่องราวเข้าด้วยกันคืองานของเขา

และในตอนที่โอดะคิดเช่นนั้น

“สถานพักแรม...ค่ายที่จัดการฝึกอบรม”

“ครับ”

“ฉันน่าจะเริ่มฝันร้ายหลังหนีออกมาจากที่นั่นล่ะ”

“หนีออกมาหรือครับ”

เพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรกนี่แหละ

ตอนคุยกันในเซตส่วนตัวก่อนหน้าก็ไม่เห็นเคยบอก

“ล่ะ”

อายุมิเผยยิ้มเฉือนๆ ที่ดูไร้เรี่ยวแรงอีกครั้ง แต่ก็แค่ไม่กี่วินาที

“เกิดเรื่องขึ้นหลายอย่าง แล้วฉันก็หนีออกมา วันที่สาม... ไซ่ กลางดึกของคืนวันที่สาม ฉันหนี หนี หนี...แล้วก็หลงทาง”

เสียงของเธอสั้น

“พวกเราลองทำอะไรหลายอย่างเพื่อจะได้หนีออกมาทั้งหมดทุกคน แต่สุดท้ายก็หนีไม่สำเร็จ คือว่า...”

อายุมิเซ็ดปาก

“ทุกคนหลงทางล่ะ เกิดเรื่องขึ้นหลายอย่าง ถึงจะหนีออกมาได้แต่ก็หลงทาง กลับออกมาไม่ได้ แล้วพอตกกลางคืนก็เกิดเรื่องขึ้นอีก คือว่า...คือว่า...”

คำพูดของเธอจับใจความไม่ได้เลย

“คือว่า...ในป่า”

ป่าอะไรอีกเนี่ย

ที่สำคัญคือมี “หลายอย่าง” เยอะจริงๆ

นอกจากจะมีคำที่ผิดไปจากที่คาดแล้ว ยังจับประเด็นสำคัญไม่ได้เลย ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ความสงสัยและความลำบากใจคงปรากฏขึ้นบนใบหน้า

ของโอดะ อายุมิจึงพูดว่า“ฮะ” ด้วยความรู้สึกผิด

“ต้องเล่าโดยละเอียดสินะคะ หลายอย่างที่...ที่สัมผัสกัน
ฉันก็เพราะอยากรู้สินะคะ”

“ค่อย ๆ เล่าเท่าที่ไหวก็ได้ครับ”

โอดะผินยิ้มแล้วตอบ เขาดึงถุงพลาสติกที่วางอยู่ตรง
มุมโต๊ะเข้าหาตัว แล้วนำขวดพลาสติกขนาด 500 มิลลิลิตร
ที่อยู่ในถุงออกมาวางเรียง...มีทั้งน้ำเปล่า ชาเขียว ชาอูหลง
ชาฝรั่ง ชามะลิ และกาแฟ

“เลือกที่ชอบได้เลยครับ”

อายุมิเลือกชาเขียว

เธอใช้นิ้วสันพระริกเปิดฝาขวด ก่อนยกขึ้นดื่มหนึ่งอีกแล้ว
ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรเลยครับ”

โอดะตอบเสียงค่อยแล้วรอให้อายุมิสงบลง เขายกกาแฟ
กระป๋องที่ซื้อไว้สำหรับตัวเองขึ้นดื่ม ระหว่างที่ของเหลวสีดำ
ซึ่งทั้งขมและไม่อร่อยไหลลงสู่กระเพาะ ความรู้สึกร้อนกร้อนใจ
ก็สงบลงทีละน้อย

น่าจะรอมาได้ห้านาทีเต็มแล้ว

ตอนที่ดื่มเครื่องดื่มจากขวดพลาสติกไปได้ราวครึ่งขวด
อายุมิก็ถอนหายใจ

“ขอโทษที่ทำให้รอนะคะ”

“ไม่เป็นไรเลยครับ”

“ตอนนี้น่าจะเล่าไหวแล้วค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ”

หลังสูดหายใจเข้าลึก ๆ อยู่หลายรอบ เธอก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“งั้นฉันจะเริ่มเล่าจากเรื่องที่ยากเล่า นะคะ”

“ครับ”

“ฉันได้รับการชักชวนจากบริษัทแห่งหนึ่ง เลยไปเข้าร่วมการฝึกอบรมมาค่ะ”

“ครับ”

“การฝึกอบรมที่นั่นเข้มงวดมาก แล้วก็หนักไปด้วย แต่มีบางอย่างที่ทำให้รู้สึกว่ามันสนุกอยู่เหมือนกัน”

“ครับ”

“แล้วที่นี่ ที่นี้ฉัน...ที่นี่พวกเรา”

หลังจากจ้องมองฉลากบนขวดชาเขียวและมีท่าทางลังเลอยู่หลายครั้ง आयุมิก็กล่าวว่า

“ก็มาคนค่ะ”

บทที่ 1

1

ศพของคุณมาซาคิส่งกลิ่นแปลก ๆ ออกมาอย่างรวดเร็ว
มันต่างจากกลิ่นเน่า
ไม่ใช่กลิ่นที่สามารถแยกแยะได้ง่าย
แต่แค่ดมเฉย ๆ ก็รู้สึกท้อเทียวใจแล้ว
พูดได้แค่ว่าเป็นกลิ่นที่ “แปลก” ไม่เหมือนกลิ่นของพ่อ
ที่เสียชีวิตอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล แต่แล้วฉันก็นึกได้ว่า
ตอนนั้นในโรงพยาบาลมีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อกับกลิ่นอื่น ๆ ปนอยู่
ตั้งเยอะ

กลิ่นความตาย

นี่คือกลิ่นของคนตาย

กลิ่นของก้อนเนื้อที่แม่จะมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ แต่ก็ไม่ใช่
มนุษย์อีกต่อไป ทั้ง ๆ ที่เมื่อไม่นานมานี้ สิ่งนี้ยังพูดเสียงดังลั่น
พร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากอยู่เลย

ฉันครุ่นคิดระหว่างขนย้ายศพของคุณมาซาคิ พวกเรารู้คน
จับแขนขาทั้งสองข้างยกขึ้นแล้วเดินไปตามโถงทางเดิน

จังหวะการหายใจไม่ตรงกันเลย แม้แต่จังหวะก้าวเท้า

ก็ไม่ตรงกัน

ทางเดินค่อนข้างแคบ ขยับเพียงนิดเดียวก็กระแทกเข้ากับกำแพงแล้ว แค่ว่าจะเลี้ยวให้พ้นมุมยังแทบแย้ แถมถุงมือยางที่สวมอยู่ก็ทำให้รู้สึกขยะเขยง หัวหน้าฝ่ายให้ยืมถุงมือมาพร้อมกับบอกว่า “จะได้จับถนัดมือ” แต่ที่จริงมันไม่ได้ช่วยเลย

ฉันรับหน้าที่ยกขาขวา

รู้สึกเหมือนมีเมือกที่มองไม่เห็นอยู่รอบตัว

คุณชินซุเกะที่รับผิดชอบขาซ้ายบ่นพึมพำอยู่คนเดียวถึงใบหน้าจะยังยิ้มเหยเกเหมือนเคย แต่แก้มของเขาซุบลงติดกับเมื่อวานขึ้นที่ได้พบหน้าเป็นครั้งแรก ขอบตาก็คล้ำมาก ระหว่างนั้นฉันเริ่มจับความเสี่ยงพึมพำของเขาได้มากขึ้นทีละน้อย

“...แบบนี้เอง แบบนี้เอง เป็นแบบนี้เอง แบบนี้เอง แบบนี้เอง...”

ที่ว่า “แบบนี้เอง” หมายถึงเรื่องอะไรนะ

อีกสองคนก็เหลือบมองคุณชินซุเกะด้วยความสงสัยเช่นกัน

หัวหน้าฝ่ายที่ก้าวทำหน้าที่อยู่หยุดเดิน ทำเอาพวกเราทั้งสี่คนลนลานหยุดก้าวไปด้วย

บนใบหน้ายาวเหมือนม้าของหัวหน้าฝ่ายที่หันมาสีรอยยิ้มสุขุมดังเช่นทุกครั้ง

“เมื่อกี้ใครครับ”

เขาใช้ไฟฉายยี่ห้อแมกไลต์ในมือตีป่าตัวเองดังต๊อบๆ

ศพก็หนัก อยากรปล่อยมือแล้ว แต่การทำเช่นนั้นคงไม่ดีแน่ ถ้าปล่อยมือก็จะกลายเป็นมนุษย์ที่ล้มเหลว เป็น

เดนมมนุษย์ที่ไม่สามารถตะเกียกตะกายขึ้นมาได้อีกเลย เพราะแบบนั้นพวกเราทั้งสี่คนถึงได้ยึดตัวตรงโดยที่ไม่ยอมปล่อยมือจากศพ

“ทำไมถึงไม่มีใครตอบเลยครับ”

เพราะอะไรกันนะ ทั้งๆที่ถ้าไม่ตอบก็จะกลายเป็นสวะคุณชินชูเกะคะ แคนี่ยังพูดไม่ได้เลย

อีกสองคนก็ไม่พูดอะไร เดิมที่คุณชินชูเกะก็เหมือนจะถอยออกมาดูค่ายฝึกรอบมครั้งนี้แบบห่างๆอยู่แล้ว จึงไม่ค่อยแปลกใจเท่าไรที่ตอนนี่เขาจะยังแสดงพฤติกรรมต่อต้านต่อไป

สัมผัสได้ถึงเมื่อกอีกแล้ว

หัวหน้าฝ่ายจ้องมองพวกเราทีละคน ในที่สุดก็พูดว่า “เร่งมือกันหน่อยครับ” แล้วออกเดินอีกครั้ง พวกเราจึงรีบเดินตามเขาไป

ภายนอกมีตสนิท มีฝนโปรยเล็กน้อย

กลิ่นของต้นไม้ชัดเจนนจนแทบกลบกลิ่นศพ

ผีเท้าของหัวหน้าฝ่ายนั้นมันคง เขาสวมเสื้อโค้ตกันฝนตัวหนาจนดูไม่น่าจะเคลื่อนไหวได้สะดวก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังสัมผัสได้ว่าเขากำลังมุ่งหน้าสู่ทิศทางที่ควรไป พวกเราแค่เดินไปตามแสงจากไฟฉายยี่ห้อแมกไลต์ของเขาเท่านั้น แต่พวกเราก็ยังสะดุดและหกล้มกันหลายครั้ง ช้ายังทำร้ายที่เคยเป็นคุณมาซาคิตกพื้นด้วย ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น พวกเราจะขอโทษหัวหน้าฝ่าย ขอโทษครับ ขอโทษค่ะ พวกเราไม่ระวังเอง จะไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก -

หัวหน้าฝ่ายตอบแต่ “ครับ” จากนั้นก็สายไฟฉายแล้ว
ออกคำสั่งสั้น ๆ ว่า “เดินต่อ”

เมื่อมาถึงพื้นที่ซึ่งเปิดโล่งขึ้นเล็กน้อย หัวหน้าฝ่ายก็
ชี้ไฟฉายไปยังพื้น

“อันดับแรก จับถอดเสื้อผ้าให้หมด”

“ครับ”

ชายที่รับผิดชอบแขนขวา - ฉันลืมชื่อไปแล้ว - ตอบกลับ
เสียงของเขากลายเป็นสัญญาณให้พวกเราทุกคนปล่อยมือจาก
คุณมาซาคิ ฉันรู้สึกสบายขึ้นทันที ได้รับการปลดปล่อยแล้ว
เออละ ต่อไปก็ต้องทำในสิ่งที่เหมาะสม

หญิงคนที่รับผิดชอบแขนซ้ายหายใจหอบจนตัวโยน -
ฉันลืมชื่อคนคนนี้ด้วยเหมือนกัน - เธอรีบคุกเข่าลงแล้วจับเสื้อ
ของคุณมาซาคิ ดูเธอชินกับอะไรแบบนี้ ฉันคิด แต่ก็คิดว่า
ยังมีส่วนที่ดูเก๋ ๆ กัง ๆ อยู่เหมือนกัน ระหว่างที่คิดเช่นนั้น ฉัน
กับคุณชินซุเกะก็จับกางเกงวอร์ม ก่อนนับให้จังหวะแล้วถอดออก

คุณมาซาคิในร่างเปลือยดูเหมือนสิ่งของมากขึ้นกว่าเดิม
ทั้ง ๆ ที่เป็นคนผิวคล้ำ แต่เมื่ออยู่ใต้แสงไฟฉาย ผิวของ
เขากลับดู “ขาว”

หัวหน้าฝ่ายโยนกระเป๋าใบใหญ่ที่ตนสะพายมาลงบนพื้น
ดังตึก เขาถอดชิปเปิดกระเป๋า ภายในมีพลั่วด้ามยาวสนิมเขรอะ
จำนวนสี่ด้าม พวกเราหยิบพลั่วขึ้นมาโดยไม่พูดอะไร

“ยังครับ”

เสียงเย็นเยียบของหัวหน้าฝ่ายดังขึ้น เขานำแท่งสี่เหลี่ยม
ยาวประมาณห้าสิบเซนติเมตรหลายอันออกมาจากก้นกระเป๋า

มันคือฟิล์ม ฟิล์มถนอมอาหาร แผ่นฟิล์มใสๆ บางๆ
ที่เอาไว้หุ้มอาหารตอนนำเข้าไมโครเวฟหรือเก็บในตู้เย็น สีแดง
เหลือง และน้ำเงินของกล่องกระดาษกับโลโก้ผลิตภัณฑ์สีขาว
ดูโดดเด่นภายใต้แสงจากไฟฉาย

ทำไมถึงมีของแบบนี้ได้ที่นี้ได้ ตอนที่ฉันคิดเช่นนั้น
หัวหน้าฝ้ายก็พูดขึ้น

“พันให้ทั่วตัว”

“พันตัวเธอ...” หญิงที่ฉันลืมนามชื่อพูดทวน

หลังเว้นช่วงไปครู่หนึ่ง หัวหน้าฝ้ายก็ตอบพร้อมทั้ง
ถอนหายใจ

“กูบอกให้เอาฟิล์มพวกนี้ไปพันรอบตัวมันให้มิด”

นี่เป็นคำหยาบคำแรกที่ไต่ยีนจากปากของหัวหน้าฝ้าย

พวกเราสี่คนแบ่งหน้าที่กันและใช้ฟิล์มถนอมอาหารพันรอบ
สิ่งที่เคยเป็นคุณมาซาคิ พอใช้แผ่นฟิล์มในมือตัวเองจนหมดม้วน
ก็มองไม่เห็นส่วนที่เป็นผิวหนังเลยแม้แต่หน่อย แผ่นฟิล์มที่พัน
รอบศพหลายทบนี้สะท้อนกับแสงไฟฉายเป็นประกายระยิบระยับ

เหมือนดักแด้ที่มีขนาดใหญ่มาก ไม่ก็รังไหมโลหะ

ฉันคว้าปลั้วขึ้นมาพาลงคิดเช่นนั้นอย่างเหม่อลอย

แล้วทำตามคุณชินซูกะกับชายอีกคนโดยปักปลายแหลม
ของปลั้วลงกับพื้น วางเท้ากดลงไป แล้วตักดินขึ้นมา ผู้หญิง
อีกคนขยับตัวน้อยกว่าฉันตั้งครึ่งหนึ่ง แต่หัวหน้าฝ้ายไม่ได้พูด
อะไร พวกเราที่เหลือต่างก็ไม่มีใครพูด

ระหว่งเงียหูฟังเสียงขุดดินดังสวบๆ จิตใจก็ค่อยๆ
สงบลง ทำให้เสร็จถอะ ทำไปเจียบๆ ทำไปเรื่อยๆ ทำในสิ่งที่

ควรทำ

ถึงจะช่วยกันสี่คน แต่การชูดหลุมสำหรับฝังร่างคนคนเดียวก็กินเวลานาน สองชั่วโมงหรือสามชั่วโมงกันแน่ เอาเป็นว่านานก็แล้วกัน อาจเพราะพวกเราไม่ค่อยมีแรงกันด้วย แถมยังไม่ได้กินข้าวแบบที่เรียกว่าข้าวได้เต็มปากมานานแล้ว ส่วน“นาน”นี้ก็บอกชัดๆไม่ได้เหมือนกันว่านานแค่ไหน

ฉันกับชายที่จำชื่อไม่ได้ก้าวลงไปในหลุมโดยให้คุณชินชู่เกาะกับผู้หญิงซึ่งไม่มีแรงเหลือแล้วรอดอยู่ด้านบน พวกเราสองคนขยับพลั่วกันเงียบๆต่อไป

เกิดเสียงแปลกๆดังกึ่ง สัมผัสพิลึกพิลั่นส่งผ่านมาตามใบปลิวและด้ามจับ ดูเหมือนพลั่วจะไปชนอะไรเข้า

ฉันปัดดินออกแล้วจ้องเขม็งไปยังตำแหน่งนั้น

มองเห็นบางสิ่งกำลังเปล่งประกายสะท้อนกับแสงจากไฟฉายยี่ห้อแมกไลต์ เป็นประกายแสงแบบเดียวกับสิ่งที่พวกเราพยายามจะฝัง

มองเห็นผมยาวอยู่ภายในฟิล์มถนอมอาหาร ด้านหลังเส้นผมมีริมฝีปากเปิดอ้าอยู่ มีฟันสีขาว -

“น่าจะพอแล้วละครับ ขึ้นมาได้แล้ว”

เสียงของหัวหน้าฝ่ายดังมาจากด้านบน เขากลับมาใช้น้ำเสียงสุขุมเหมือนที่ผ่านๆมาอีกครั้ง

สองคนที่อยู่บนหลุมช่วยดึงผู้ชายคนนั้นกับฉันขึ้นจากหลุมทีละคน พวกเราสี่คนผลักคุณมาซาก็ลงไปในหลุมแล้วตักดินกลบเพื่อปิดหลุม เมื่อเทียบกับตอนชูดแล้วช่างรวดเร็วเหลือเกิน

“ขอบคุณทุกคนมากครับ”

เสียงของหัวหน้าฝ่ายกลายเป็นสัญญาณให้พวกเรา เก็บพลั่วแล้วออกเดินตามการนำของเขา คุณชินซุเกะรับหน้าที่ สะพายกระเป๋า เขาเดินอย่างเหนื่อยหอบอยู่ที่ท้ายแถวซึ่งก็คือ ด้านหลังฉัน

จึกๆ เขาสะกิดแผ่นหลังของฉัน

พร้อมกันนั้น เสียงของเขาก็ดังขึ้นข้างหูฉัน

“ไม่ต้องหันมา เดินต่อไป มองไปข้างหน้านั่นแหละ”

ฉันตัดสินใจทำตามที่เขาบอก เสียงแผ่วเบาของคุณชินซุเกะ แทรกมากับเสียงก้องกังจากกระเป๋า

“คงเข้าใจแล้วนะว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนตายที่นี่”

นั่นสิ

ถ้าวรรณครั้งนี้ด้วย อย่างน้อยก็สองคนแล้ว

“เขาดูมีความคุ้นเคย ทำทุกอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ไม่ใช่แค่อำพรางศพเฉยๆ แต่ยังพยายามครอบงำ พยายามดึงคน ใต้อาณัติเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

ฉันฟังเข้าใจแค่ครั้งแรกเท่านั้น

ครอบงำอะไร ใครคือคนใต้อาณัติ

จู้ๆ ก็พูดเรื่องอะไรออกมากันนะ

“น้ำหนักประมาณนั้น แค่คนเดียวก็สามารถเคลื่อนย้าย ได้ได้ง่ายๆ ถ้าเป็นทางชันก็ว่าไปอย่าง แต่ที่นี้เป็นในอาคาร คงรู้ ouse ใหม่ทำให้นอนบนผ้าแล้วลากผ้าเอาก็ได้ แบบเดียวกับเวลา ขนย้ายเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือเฟอร์นิเจอร์ขนาดใหญ่ นั่นแหละ นี่เป็นความรู้อันในชีวิตประจำวันเลยนะ”

“อ่า...”

ฉันเปลอส่งเสียงออกมา แต่รีบปิดปากลงทันที
ไม่มีแว้วว่าคนอื่น ๆ จะได้ยิน หัวหน้าฝ่ายก็ด้วย

“แต่ดันไม่ทำแบบนั้น ทว่ากลับสั่งให้พวกเราแยกศพ
ให้พวกเราฝัง อาศัยการกระทำร่วมกันที่ไร้เหตุผลเพื่อให้พวกเรา
ร่วมแบกความลับไปด้วย เพราะถ้าบังเอิญพวกเราได้สติขึ้นมา
ก็ยังสามารถเอามาใช้ขู่ได้ว่า ถ้าเรื่องแดงออกไป คงรู้ว่าจะเกิด
อะไรรึขึ้น”

ถ้าเรื่องแดงออกไปเหรออ

จะเกิดอะไรรึขึ้นนั่นเหรออ

“สิ่งที่พวกเราเพิ่งถูกบังคับให้ทำคือการอำพรางศพดี ๆ
นี่เอง ไม่ต่างจากการฆาตกรรมที่คนพวกนั้นทำลงไปหรือ
พวกเราโดนมันตึงเข้าไปเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดเรียบร้อยแล้ว”

งั้นเหรออ

เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เหรออ

ถ้าจริง กิจกรรมนี้ การรวมตัวครั้งนี้ก็...

ฉันเพิ่งสมาธิไปยังประสาทรับเสียงขณะก้าวเดิน

จากนั้นครู่หนึ่งก็มีเสียงดังขึ้น

“แต่ที่ติดใจคือเรื่องพันด้วยฟิล์มนี้แหละ ให้ทำแบบนั้น
ไปเพื่ออะไร เอาเถอะ อาจเพราะมันยังไม่ชำนาญเรื่องการทำ
ลายศพก็ได้...”

เขาเว้นช่วงไป ก่อนจะว่าต่อ

“ช่างเถอะ ฉันจะออกไปจากที่นี่ เพราะเห็นเธอดูเป็นผู้
เป็นคนดีหรือกระทั่งได้ถาม ว่ายังไงล่ะ”

ฉันรู้ดีว่าเป็นคำถาม เข้าใจดีว่าเป็นคำชวน
“ว่ายังไงนี่ แค่อ้อเล่นลีนะคะ”
ฉันนึกคำอื่นที่ควรตอบเขาไม่ออกเลย
หลังมีเสียงก้องกังวดังออกมาจากกระเป๋าชัดเจนกว่า
ทุกครั้ง คุณชินซุเกะก็ปิดปากสนิท

2

เพดานอยู่ใกล้

ไมลึ นี่คือพื้นเตียงด้านล่างของ “เตียงชั้นบน” ต่างหาก
ฉันนอนหายใจอยู่บนชั้นล่างของเตียงสองชั้น
รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ปวดร้าวไปทั้งตัว แค่ว่าพลิกตัว
เปลี่ยนท่านอนก็ยังทำไม่ได้ ที่ฉันตื่นขึ้นมาแบบนี้คงเพราะอาการ
ปวดกล้ามเนื้อแน่ๆ

กลับไปตั้งแต่เมื่อไร กลับไปนานแค่ไหน เนื่องจากไม่มี
หน้าต่าง จึงไม่รู้เรื่องเหล่านั้นเลย

ฉันอยู่ในห้องมืดๆ แคบๆ ที่มีเตียงสองชั้นแคสึหลัง
ได้ยินเสียงกรนที่ไม่ได้มาจากฉัน เสียงการเสียดสีของผ้า
เสียงละเมอปราศจากความหมาย เสียงทอดถอนใจของใคร
บางคนซึ่งหมายความว่าคนคนนั้นนอนไม่หลับ และเสียง
เอี้ยดอ้าดจากเตียงชั้นบน

ฉันลองนึกถึงเรื่องราวหลังจากนั้น

พอกลับมาถึงสถานพักแรมก็ถูกลังให้เปลี่ยนเสื้อผ้าทันที
จากนั้นก็ไปที่ห้องฝึกอบรม การสัมมนารอบค้ำที่หยุดพักไว้

กลางคันเริ่มตันขึ้นอีกครั้ง แต่ก็จบลงแทบจะในทันที คราวนี้ไม่ใช่การหยุดพัก ทว่าเป็นการยกเลิก หัวหน้าฝ่ายส่งเสียงบอกใครบางคนผ่านสมาร์ตโฟนว่า “ยกเลิกครับ” ดูเหมือนบทสนทนาจะอยู่ในช่วงตึงเครียด ตอนนั้นเขาคุยกับใครกันนะ

อย่างไรก็ตาม การล้มมนาในวันนี้ปิดฉากลงแล้ว

เข้านอนได้แล้วครับ หัวหน้าฝ่ายบอกเช่นนั้น พวกเขาแยกย้ายกลับมายังห้องพักที่ได้รับการจัดเตรียมให้ อាប់น้ำตามลำดับ เตรียมตัว แล้วเข้านอน

จากที่เคยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรม 30 คน ตอนนี้เหลือเพียง 29 คน เพราะคุณมาซาก็เสียชีวิตแล้วนั่นเอง

เขาอายุประมาณเท่าไรกันนะ เหมือนจะลึกลับสิบอกว่ะ แต่อาจจะหนุ่มกว่านั้นก็ได้อะ เขาขอมมาก ร่างกายไม่มีแรงเลย อะอะก็หน้ามืด ไม่ส่งเสียงอะไรให้ได้ยิน

ถ้าแค่นั้นก็คงดี แต่ชายคนนั้นมีเรื่องราวที่ปกปิดอยู่ เขาใส่กุญแจล็อกหัวใจตัวเองเอาไว้

จงเปิดเผยบาดแผลของตัวเอง จงปลดปล่อยหัวใจ สะตะกอนออกให้หมด – ทั้งหัวหน้าฝ่าย หัวหน้าแผนก หัวหน้างาน แม้แต่พนักงานประจำก็ยิ่งพูดแบบนี้ใส่ แต่คุณมาซาก็กลับไม่ยอมเล่าเรื่องครอบครัวและเรื่องราวที่แยกทางกันไป เขาพูดแต่ว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

เพราะแบบนี้จนถึงได้ถูกพวกพนักงานประจำ “เลกเซอร์” แถมยังโดนถึงระดับสี่ด้วย

ระดับหนึ่ง

ทำลือคอสามเหลี่ยม จะเรียกแบบนี้ได้ไหมนะ เขาถูก

พวกพนักงานประจำลืดอกหลายครั้ง ดูทรมาณมาก ระหว่างนั้นก็อาเจียนออกมาหลายครั้ง แน่หนอนว่าถูกโกรธแล้วโดนบังคับให้กินสิ่งที่อาเจียนออกมาเข้าไป

ระดับสอง

โดนจับแขนแช่ในน้ำเย็นจัดจนถึงข้อศอก ส่วนซาก็โดนจับแช่จนถึงเข่า เขาต้องอดทนต่อความหนาวเย็น ดูแล้วน่าจะทรมาณมาก พอทำซ้ำอยู่หลายครั้ง ทั้งมือและเท้าก็เปลี่ยนเป็นสีแปลกๆ

ระดับสาม

จับเขานอนบนพื้นแล้วให้พวกเราทับ น่าจะทับกันสิบคนได้ ฉันอยู่บนๆ เลยไม่ได้หนักอะไร แต่คนที่อยู่ข้างล่างน่าจะหนักมาก พอลุกกันออกมา คนที่อยู่ข้างล่างก็แทบจะหมดสติไปแล้ว แน่หนอนว่าคุณมาซาก็อาการหนักกว่าใครเพื่อน เขาน้ำลายยืด ยืนแทบไม่อยู่ พอพูดไหว แต่ก็ยังปฏิเสธที่จะเปิดใจ

จากนั้นคือระดับสี่

ระดับนี้...จะใช้คำว่าอะไรดี เขาเรียกว่าอะไรนะ

ด้านในห้องฝึกอบรมมีของประดับที่หน้าตาเหมือนต้นไม้ อยู่ น่าจะทำจากเรซิน เป็นต้นไม้ปลอมขนาดใหญ่ที่สูงถึงเพดาน ทั้งๆที่เสื้อทาดามิและกำแพงของห้องนี้ยังดูใหม่ แต่ของประดับนี้กลับดูเก่าอย่างน่าประหลาด แถมยังมีรอยเปื้อนอยู่เต็มไปหมด มีส่วนที่ลือลอกจนมองเห็นเนื้อไม้ที่เป็นเรซินสีออกขาวด้วย

มีเชือกเส้นบางสีขาวย้อยลงมาจากทุกกิ่ง บริเวณปลายเชือกผูกติดไว้กับกระบองเหล็ก มันเป็นกระบองที่มีความหนาและความยาวพอดีกับการจับมาเหยียด

หัวหน้าฝ่ายจับคุณมาซาก็นั่งลงหน้าต้นไม้จำลอง เขายืนกระบองที่ผูกอยู่กับเชือกเส้นยาวที่สุดจนปลายกระบองเรียพื้นให้แล้วสั่งคุณมาซาก็ว่า จงใช้ไอนี้ล้างบางตัวเองซะ

ถูกต้อง ล้างบาง

คุณมาซาก็ใช้กระบองเหล็กทุบหัวตัวเองตามคำสั่งที่ได้รับ ตอนแรกเขาอยู่ในท่าหนึ่ง ขณะพาดก็แทบไม่ได้ใส่แรงอะไรเลย แต่คงเพราะจุดที่พาดโดนคือขมับ เขาจึงตาเหลือกแล้วล้มลง มีพนักงานมาจับเขาลุกขึ้นนั่งและบังคับให้ทำอีก เขาล้มลงอีก ถูกจับลุกมานั่งอีก ถูกสั่งให้ล้างบางอีก ล้มลงอีก หลังจากที่คุณมาซาก็ทำได้เพียงส่งเสียงครวญคราง พนักงานก็เข้ามาจับมือของคุณมาซาก็แล้วเหวี่ยงกระบองแทนให้ ทั้งพาดกระบองไปที่ขมับ ใบหน้า ขากรรไกร และลำคอ จับพาดให้เหมือนเขาเป็นคนพาดเองครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดคุณมาซาก็ไม่ขยับตัว

พวกเรามองภาพที่เกิดขึ้นในท่า “ยืนตรงแบบทหาร” ตอนนั้นฉันแอบนึกสงสัย

เพราะอะไรคุณมาซาก็ถึงได้ขัดขืนนะ

ถ้าเจ็บปวด ถ้าทรมาน ถ้าเซ็ดแล้ว แค่เปิดใจซะก็จบ ถ้าไม่อยากตาย แค่ชะตะกอนในใจออกให้หมดก็สิ้นเรื่อง

เรื่องง่าย ๆ แค่นั้น ทำไมถึงไม่ทำ...

เสียงที่ดังสวบ ๆ อยู่ข้างหูทำให้ฉันกลับมาสัมผัส

มองเห็นด้านล่างของ “เตียงชั้นบน” ตอนนั้นฉันอยู่ในห้องเป็นห้องมืด ๆ แคบ ๆ ที่แค่วางเตียงสองชั้นจำนวนสี่หลังก็แทบเต็มแล้ว ตอนนั้นฉันได้ยินแค่เสียงกรนของทุกคนเท่านั้น ฉันรู้ตัว

แล้วว่าเมื่อก็คงวูบหลับไปพริบตาหนึ่ง เสียงเมื่อครู่จึงไม่ใช่เสียง
ที่เกิดขึ้นจริง แต่เป็นเสียงที่ก้องอยู่ในสมอง เป็นเสียงที่สมอง
ดึงออกมาจากคลังความทรงจำแบบมั่ว ๆ แล้วใส่สีตีไข่ตามใจชอบ

เป็นเสียงของพลั่วที่กำลังขุดหลุม

กลืนของดินซึ่งไม่มีทางอยู่ที่นั่นได้ลอยมาเตะจมูก

กลืนเหม็นเขียวของต้นไม้ใหญ่

กลิ่นศพด้วย

(พวกเราโดนมันดึงเข้าไปเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดเรียบร้อยแล้ว)

(แค่ล้อเล่นสินะคะ)

ฉันเกือบจะส่งเสียงอะออกไป แต่หยุดไว้ได้ทัน

ความหนาวสะท้านตาโถมเข้ามาภายในอดีตใจ

ฉันยกแขนที่ปวดไปหมุดขึ้น แล้วเอามือแตะปลายจมูก
ตัวเอง ถึงรอบตัวจะมีด แต่ก็สัมผัสได้ว่าทั้งมือและนิ้วสัน
อย่างรุนแรงจนแทบได้ยินเสียง ฟันกระทบกันดังกึก ๆ ฉันรีบ
กัดฟันไว้ทันที

หัวใจกำลังร้องลั่น จังหวะการหายใจผิดเพี้ยนไปหมด

แต่ในหัวกลับสงบ

และเมื่อก มีเมือกอยู่

รอบตัวฉันมีเมือกที่มองไม่เห็นอยู่ เมือกเหล่านี้กำลัง
ถูกลอกออก แล้วตกลงสู่พื้น

ผิวหนังสัมผัสกับอากาศภายในห้องได้โดยตรง

จมูกสูดอากาศภายในห้องเข้าไปโดยตรง

สมองรับรู้ความทรงจำได้โดยตรง หัวใจตอบรับโดยไร้อคติ
ว่าสิ่งที่ฉัน สิ่งที่เราถูกบังคับให้ทำลงไป -

คือการฆาตกรรม คือการรุมทำร้ายอีกฝ่ายจนถึงแก่ชีวิต
แถมยังอำพรางศพ

นี่มันผิดปกติ บริษัทนี้มันเสียสติไปแล้ว สัมมนาที่มันบ้า
โหมลิ เป็นบริษัทจริง ๆ หรือเปล่าก็ยังไม่รู้ สติวิปลาส บ้าบอกันไปหมด

ทำยังไงดี ทำยังไงดี

ฉันหวาดกลัว กลัว กลัวการอยู่ที่นี่ กลัวสิ่งที่ตัวเอง
กำลังไปที่นี่

ตาก็ลืมอยู่แต่ยังเบิกเนตรได้อีกเนอะ - ส่วนหนึ่งในใจฉัน
คิดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมา แต่นั่นก็กลายเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้
ฉันนึกสงสัยตัวเองและเริ่มจ้องเขม็งไปยังความทรงจำ

ใจเย็น ๆ ก่อน ใจเย็น ๆ

คนที่ลงมือฆ่าจริง ๆ คือพวกพนักงานประจำต่างหาก ไม่ใช่
ฉันสักหน่อย แต่ฉันเข้าร่วมการเลิกเซอร์ระดับสามด้วย เข้าไป
ทับคุณมาซาคิพร้อมกับผู้เข้าอบรมทุกคน

ตอนนั้นก็สนุกดี

ทุกคนดูสนุกกันมาก

สีหน้าของคนพวกนั้นตอนทำกับคุณมาซาคิตามที่พวก
พนักงานประจำบอกดูเหนื่อยล้าพอ ๆ กับฉัน โทรมจนดูไม่จิต
แต่ทุกคนก็ดูพอใจที่ได้ทำ

ใช่ สรุปสั้น ๆ ก็คือ **เสร็จมันซะแล้ว**

ถูกองค์กรแบบบริษัทนี้ควบคุม ถูกล้างสมองไปเรียบร้อยแล้ว

ใช่ ล้างสมองไงล่ะ การสัมมนาที่จัดขึ้นเพื่อล้างสมอง

แล้วฉันก็กลายเป็นคนชั่วช้าเหมือนพวกมัน จนถึงเมื่อไม่กี่นาทีก่อนนี่เอง

เข้าใจแล้ว เข้าใจทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังกลัว

ต้องทำยังไงถึงจะหนีได้ ไม่มีทาง ทำยังไงถึงจะกลับออกไปได้ ไม่มีทาง

ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่นี่คือที่ไหน

จุดนัดพบคือมุมหนึ่งของย่านอาคารสูงที่ต้องเดินจากประตูตะวันตกของสถานีชินจูกุมาเล็กน้อย มีมินิบัสจอดเรียงอยู่สามคัน คันที่ฉันขึ้นคือคันที่สอง

หน้าต่างทุกบานมีม่านปิด

พนักงานประจำเข้ามาทำซ้ำว่า “กรุณาอย่าเปิดม่าน”

ทันทีที่ล้อหมุน เขาก็ออกมาพูดเรื่องกำหนดการต่อจากนี้แล้วชมเชยพวกเราว่า พวกคุณคือคนที่ถูกเลือก คือคนกล้าทางบริษัทรัฐสิ๊กปลาบปลั้มมากจึงอยากร่วมดื่มฉลอง

ในตาข่ายที่ผูกติดกับหลังเบาะด้านหน้ามีขวดพลาสติกขนาด 350 มิลลิลิตรอยู่ พนักงานประจำบอกว่าของเหลวสีเหมือนขามะนาวที่อยู่ในนั้นคือ “ชาสุตรพิเศษ”

พวกเราดื่ม “ชาสุตรพิเศษ” ตามคำแนะนำของพนักงานประจำ รัฐสิ๊กมีความสุข รัฐสิ๊กง่วง

มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พนักงานประจำเข้ามาปลุก ฉันลงจากมินิบัสตามที่โดนสั่ง เดินไปตามทางที่ไม่ได้รูดยางมาจนถึงสถานพักผ่อนแห่งนี้ รัฐสิ๊กว่าตอนนั้นจะเป็นเวลากลางวัน แต่อาจเป็นช่วงเช้ามืดก็ได้ ตอนขึ้นรถมาก็ฝากสมาร์ตโฟนกับนาฬิกาไว้ที่พนักงานประจำเพราะโดนสั่งให้ทำ